

VYDÁVÁ ČSL. STRANA NÁRODNĚ SOCIALISTICKÁ VE FRANCII

ROČNÍK : II

PARÍŽ - ČERVENEC - 1951

ČÍSLO : 1.

ŘÍDÍ REDAKČNÍ KRUH.

CENA : 30 FR.S.

V Ě C I V Í C E A M Ě N Ě D Ů L E Ž I T Ě .
A L O I S Č Í Ž E K .

Jednání, která se vedou po tři čtvrtě roku, jsou zajisté důležitá, alespoň pro ty, o jejichž politické osudy se licituje. Zatím, co doma národ bojuje proti režimu, zatím co tam odpor zesílil tak, že dochází k otevřeným vzpourám, jako nedávno v Babicích, představitelé našeho odboje bojují stejně statečně, žel bohu, v žabomyší vojně mezi sebou. Vedou se jednání, střídají se vyjednavací, ale konečný výsledek je ten, že se příkop na obou stranách viditelně prohlubuje. Kdyby nebylo společného jmenovatele, jímž je nakonec dolar, byla by situace naprosto beznadějná.

Poměry v obou táborech nejsou ideální a obě mužstva mají ve svých sestavách citelně trhliny. Rada, která po "utrpeném" vítězství upadla v hluboký spánek, nečiní dojem zvláště pružného tělesa. Studené prostředí uvnitř a snad i panující vedra ve Washingtoně působí nedobrym vlivem. Národní Výbor, který divadlním způsobem, připomínajícím zrození jepice v Čapkově hře, oznámil své zrození, snažil se přesvědčivým způsobem ujistit emigrantskou veřejnost o své síle a jednotě. Pokus se nezdařil.

To, co jsme předvíдали, stalo se skutkem. Dr Zenkl, zneužitý k nekálým rejzům Dr Ripky, gen. Ingra a jejich družiny, vidí již dnes, jak vypadá pravá tvář těch, kteří si ještě včera hráli na jeho ochránce. Pan generál se zvláštním posláním pochopil, jak špatně odhadl své síly a hledá cestu, jak opustit koráb, který sám pomáhal pouštět na vodu. V závěsu chtěl by zachránit i svého přítele Ripku, opuštěného všemi křídly agrární oposice. Oběma "vůdčům" nevádí, že to byli oni, kteří vyvolali dobrodružství s Národním Výborem. Oni to byli, kteří cílevědomě vmanévrovali dr Zenkla do jeho dnešní situace. Jejich postup nemůže ovšem zasvěceně překvapit. Toto chvalně známé dueto nemělo nikdy dr Zenkla ve zvláštní lásce. Více překvapilo, že došlo k vážným rozporům mezi dr Kočvarou a Dieškou na straně jedné a mezi dr Zenklem na straně druhé. Oba slovenští politikové patří k těm cenějším členům Národního Výboru. Nelze o nich z nich též říci, že by patřil do Ripkovy osobní kliky. I zde je však nepřímým původcem rozporů dr Ripka. Je známo, že od počátku exilové hýří tento politik nenalými sliby na účet česko-slovenského poměru. Nelze se divit. Kdo není zvyklý své sliby plnit, může více slibovat. Slovinci žádají stejné sliby nyní i tam, kde není zvykem vystavovat nekryté směnky. Z toho pramení rozpory mezi Zenklem, Kočvarou a Dieškou.

Jedna věc je ovšem jistá. Zenkl bez Ripky a Ingra není rozhodně slabým Zenklem. Spíše opak je pravda. Odboj případným odchodem těchto prominentů získal by jen potřebný klid. Účelem našeho odboje je vybudovat základnu pro boj proti komunismu. Ripka a Inger nebyli v boji proti komunismu přínosem doma, nemohou jím být ani zde.

Podarí-li se nalézt základnu pro dohodu mezi Zenklem, Osuským, Černým, Letrichem, Majerem, Peroutkou a Procházkou, nemusíme mít obavy o osud zahraničního hnutí. Jestliže není možno ke shodě dojít, pak je nutno urychleně provést rekonstrukci vrcholného orgánu - Rady - a bez ohledu napravo, nalevo, věnovat se daným úkolům.

Domov nemá důvodu, aby kohokoliv z nás vítal se zvláštním nadšením. Ne-

ní však zapotřebí, abychom se chovali tak, že bychom si vysloužili prokletí.

Zatím co demokratický exil ztrácí čas osobními rozpory, seskupují se nepřátelé demokracie, aby se připravili k boji o moc, až se jim naskytne příležitost. Totalitářská pravice nová, alespoň na české straně, mnoho nadějí na to, že bude kdy brána vážně. Nebezpečnější je hnutí po nastolení neokomunismu. Upozorňovali jsme na činnost, soustřeďující se kolem Zahraničního Ústavu. Nedávno návštěva Bohouše Laušmana v Paříži spolu s jeho činností dává tušit, že ani tento se zdaleka nevzdal svých osobních ambicí.

Totalitářským myšlenkám začíná propadat i část naší mládeže v exilu. Nelze se divit. Za nacistické okupace rostla, za rudé okupace dospívala. Je nutno věci věnovat pozornost. Je to věci podstatně důležitější, než všechna utkaní ve Washingtoně.

V Mnichově dostalo se československému odboji prvního výkonného orgánu - celodenního vysílače. Obstarávání programové naplně bylo svěřeno z větší části naší mládeži, sdružené kolem "Skutečnosti". Jsou iniciativní, nebylo by nímitek. Námítky jsou proti tomu, že někteří z těch, kterým byl tento důležitý úkol svěřen, hlásí se za stoupence tzv. militantní demokracie. Nechceme tento výraz překládat známým výrazem "vojenská diktatura", i když si dovoluujeme tvrdit, že oba pojmy mají k sobě bližší, než pojem "lidová" demokracie k diktatuře komunistické. Taková ideologie, jako si vymysleli "militantní demokrati" nemůže proniknout k českému srdci a také z něho nevyvěří. Varujeme-li před ní, pak tak činíme proto, abychom upozornili pedagogy v exilu na jejich pole působnosti. Je na těch, kteří zapojením těchto mladých sil na význačná místa převzali zodpovědnost, aby uvedli věci na pravou míru.

o o o

LOUČENÍ.

Dva členové předsednictva oblastního sboru Rady Svobodného Československa ve Francii - Martin Hrabík a Josef Podlaha rozloučili se se svými přáteli a emigrovali do USA. Hrabíka doprovázela na cestě i jeho paní a tři děti. Oba dva přispěli podstatně k utužení přátelského ducha v pařížském oblastním sboru od počátku jeho reorganizace. Jejich přátelé, bez rozdílu politických stran loučili se z těchto důvodů s oběma neradi. Věříme, že se jim v novém domově podaří brzy zakotvit a že se jim tam podaří získat takové přátele, jaké měli v Paříži.

Štěpán Otruba, místopředseda a jeden ze zakladatelů oblastní organizace strany nár. soc. ve Francii, odjíždí do Kanady. Jeho přátelé z Francie mu přejí, aby tam našel novou domov. Bratr Otruba nebude v Montrealu ztracen ani pro nár. soc. myšlenku. Oblastní organizaci strany, která se tam právě ustavila, bude podstatným přínosem. Věříme, že se mu tam podaří znést "pařížského ducha".

Do USA odjíždí též předseda právní komise Oblastního sboru a jediný český úředník IRO ve Francii Dr. Pavlišta.

Slovo ztratí též "kolportér" od Sejmů, Václava Kociána, který spolu se synem Přemkem odjíždí do Chicago.

Pařížští přátelé jmenovaných požádali nás, abychom jim touto cestou přáli ještě jednou dobrý vítr do jejich plachet.

DVA PROBLÉMY. Václav Suchý.

Starosti o personální obsazení funkcí zastínily, zdá se, důležitost těch problémů, pro které jsme utekli za hranice a pro které ti méně šťastní si odbyvají své utrpení ve vězeních či koncentračních táborech doma.

Prvním naším úkolem měla by být starost o to, jak přispět ke zkrácení doby, kdy doma vládne násilí a útlak. Zde jsou naše síly ovšem slabé. Jinou starostí je přemýšlet o uspořádání poměrů doma tak, aby tam byl život zase snesitelný. Zde ovšem rozhodující slovo bude mít národ sám. Naší povinností je dbát, aby obratní režiséři národu jeho práva nezkracovali. Z tohoto hlediska musíme se dívat i na dva problémy, které se, ať už naší vinou, či bez ní, ukazaly býti v současné době mimořádně skutečné.

První problem je otázka udržení existence československého státu. Jsme svědky procesu, kdy odstředivé snahy od československé státní koncepce se objevily i v českém táboře. Ne jen na nejkrajnější pravici, ovlivněné spolupráci se slovenskými separatisty; dva poslanci stran bývalé národní fronty—jeden lidovec, druhý sociální demokrat—projevili ihned po příchodu do exilu tendence, z kterých by se dalo soudit, že pokládají snahy po udržení dosavadní státní koncepce za málo nadějně. I když nesouhlasíme s tím, že za tuto svou otevřenost byli kaccřováni a vylučováni ze zahraničního odboje často těmi, kteří v takovém počínání měli nejméně oprávnění, přece jsme s jejich postojem nemohli naprosto souhlasit. Ne proto, že bychom upírali, že nálada v některých exilových kruzích by jim nedávala za pravdu. Právě naopak. Víme, že to bylo v době, kdy ne jeden Slovák, až do této chvíle hlasatel československé státní koncepce, se ucházel o přízeň v separatistickém táboře. Poslanci Böhm, Blaško a Hanzel vyšli dokonce z těchto namluv úspěšně, alespoň na nějakou dobu. Ony těch, kteří byli ochotni akceptovat oděpsání československého státu byl právě v tom, že oponují jímce všechny reality, se dali ovlivnit náladami. Citové emoce jsou špatným rádčem v politice. Zvláště tehdy, kdybychom se dali ovlivnit názorem těch, které vedly k opuštění československé státní koncepce důvody osobní a ne zájmy obou národů. Nevěříme, že by ti poslanci—Slováci, kteří našli, alespoň přechodně, sluchu na druhé straně, se dali vésti na tuto cestu rozumem. Máme důvody věřit, že někteří z nich svého tehdejšího nerozvážného kroku litují.

Otázku česko-slovenské vzájemnosti je nutno zbavit všech citových aspektů. Podaří se nám ji vyřešit úspěšně jen v tom případě, když ji budeme řešit v klidu a s patřičnou dávkou rozumu na obou stranách. Žádný rozumný Čech nebude brát Slovákům právo na jejich národní existenci, na jejich samostatný kulturní rozvoj a na spolurozhodování jako rovný s rovným při určování vzájemných vztahů mezi oběma národy. Máme však i my právo vystupovat při těchto jednáních jako rovnocenný partner, který může žádat, aby tento vztah byl určen podle realit evropské politiky a ne podle nálad v té či oné chvíli. Obě strany si musí uvědomit, že tento problém je hlubší, než že by se dal vyřešit nějakými matematickými formulami při rozdělování funkcí. Znovu si musíme uvědomit, že definitivní úpravu vzájemných vztahů obou národů není v exilu nikdo oprávněn stanovit. Bylo by škodlivé, kdyby zde kdokoli přebíral závazky, které by byly doma neúnosné.

Druhý problem, který se potěšme jako nit celým naším exilem, je otázka úpravy vztahů mezi budoucím Československem a Německem. Nesprávně je tato otázka sužována na problém vyřešení záležitostí, souvisejících s odsunem sudetských Němců z Československa. Vyřešení vzájemného poměru mezi Československem a Německem bylo, je a bude stěžejním problémem naší zahraniční politiky. Byli jsme svědky toho, jak nám bylo osudným, když naše londýnská emigrace za druhého odboje pod vlivem komplexů z hitlerovského řádění přijala thési, že po zkušenostech s Mnichovem nezbývá nic jiného, než přiklonit se pod ochranu Sovětského Svazu. Tvrdilo se, že není výběru, než mezi Německem a Ruskem. Dnes vidíme, že tato koncepce přivedla nás z nacistického bláta do komunistického louže.

Cítíme, že je nutno hledat řešení jiné, třetí. S nadějí upíráme své zraky k snahám o spojenou Evropu. I v ní musíme však nalézt přátelský poměr ke svým sousedům. Bylo by ovšem předčasné projevovat v této době jakoukoliv aktivitu v tomto směru. Vnitřně i na poli mezinárodním je emigrace příliš slabým celkem, než aby mohla být v jednáních o tak závažné věci rovnocenným partnerem. Komunistická propaganda čeká při tom na každou příležitost, aby exil zkompromitovala. Šest let nacistické okupace zapříčiňuje, že národ je na tyto věci stále mimořádně citlivý.

Jak postupují komunisté při svých snahách zkompromitovat exil, můžeme nejlépe posoudit z této jejich intriky:

Na podzim v roce 1948, v době zasedání Spojených národů v Paříži, vedly se porady mezi pražskými delegáty a mezi úředníky čsl. vyslanectví v Paříži, jak zkompromitovat činitel čsl. exilu doma. Poradám předsedal Hofmeister.účastnili se jich i Clementis, jakýsi Hlavíček, Emil Syněk a Kubík. Akce byla svěřena osvědčenému Synkovi. Ten se s chutí pustil do práce. Výsledek se dostavil v podepsání smlouvy mezi Lodgenannem, Prchalou a spol. Synkovi pomáhal v Anglii jakýsi Karl Strauss, pražský redaktor německé národnosti, který zůstal v čsl. zpravodajských službách po roce 1945 v Londýně. V Německu pomáhala mu jiná agentka-Němka. Byla to manželka popraveného hitlerovského prokurátora Blaschtowitzky. Tato dáma vstoupila již v roce 1945 do služeb Stb. V hrdelním procesu vystoupila proti vlastnímu muži. V odměnu za to byla sama zproštěna obžaloby, která proti ní byla vypracována. Jejich služeb používal pak ministerstvo vnitra i v jiných případech. Byla řádnou zaměstnankyní Stb a měla služební legitimaci, vystavenou na cizí jméno. Při perlorustraci pražského hotelu, kde právě Blaschtowitzková bydlela, vykazala se svým oběma legitimacemi. Naivní policista, který prováděl prohlídku hotelu, hlásil vše nadříceným, aby se přesvědčil, že vše je v pořádku. Případ se neutajil a ministr Nosek byl ve sněmovně interpelován, jak může být osoba charakteru Blaschtowitzkové zaměstnána v čsl. policejních službách. Nosek slíbil, že bude propuštěna, ale nesplnil. Dal ji pouze "služebně" odsunout. O službu nepřišla. Dostala na starost sledovat uprchlíky v Německu. Získala hrzavou důvěru Prchalova podvůdce Pekelského. Zastávala u něho kromě jiného též funkci sekretářky. Tak se jí podařilo ovlivnit dění této skupinky ve smyslu jejich pražských chlebodářců. Sotva byla Synkem, Straussem a Blaschtowitzkovou připravená úmluva podepsána, již spustila Praha bubnovou palbu. Proti zrádné emigraci, proti Zenklovi, Černému, Osuskému, Letrichovi a Čížkovi, kteří se prý paktují se sudetskými Němci, aby pomohli vydláždít Václavské náměstí českým lobkany.

Takové jsou metody komunistické propagandy.

Ing. Jan Bervida.

Od počátku bylo voláno po tom, aby Rada byla reorganisována na principu demokratickém. Místo toho došlo v lednu tohoto roku k roztržce, kdy menšina, která se nechtěla vzdát svého postavení v Radě, nedemokraticky získaného, raději Radu opustila a vytvořila Národní výbor. Tento akt je skvrnou našeho národního odboje. Došlo k něčemu, co nás jen poškodilo naše zahraniční hnutí, ale co ještě propagačně pomohlo československým komunistům. Naše rozpory v exilu jistě nepodporují resistenci doma.

Úkolem našich zahraničního hnutí je také spojevat a ne rozdělovat národ. Vidíme, že tento úkol nebyl splněn. Dochází k rozpálení. Roztržka v Radě se přenesla i do všech ostatních organizací jak stranicko-politických, tak i tak zvaně nadstranických. Je zde velká zodpovědnost těch, kteří zavinili roztržku. Je smutné, že ke krizi došlo především z důvodů osobních. Je na nás, abychom odsoudili tyto prostředky osobního boje. Musíme mít na paměti, že ten, který používá špatných method, nemá ani pěkných cílů, i když sebovícе zdůrazňuje a mluví o prospěchu národa.

Musí být samozřejmostí pro nás dát všechny své síly k dispozici pro boj s komunistickou diktaturou. Bojovat mezi sebou je plýtvání silami.

Bojujme proti sobeckosti stejně tak, jako proti zbabělosti. Snažme se své síly pro boj proti komunismu soustředit. Naše zahraniční akce potřebuje jednoty, ale jednoty takové, která vyplyne z vůle celé emigrace a která odpovídá vylání domova.

Z A J Í M A T, Č I N E Z A J Í M A T S E ? Slavoj Svoboda.

Každý z nás, kdo musel, nebo kdo se rozhodl uprchnouti za hranice, učinil tak proto, že byl z politických důvodů pronásledován či proto, že mu jeho politické přesvědčení nedovolovalo žít v komunistickém prostředí. Už proto nělo by každého, kdo se chce domů vrátit, zajímat politické dění v exilu. Přes to slýcháme stále častěji, že by bylo nejlépe vši politické činnosti nechat a věnovat se jen starostem existenčním.

Checho-li jednou doma pokojně žít ve svobodné vlasti, musíme již dnes dbát, aby ji vedli činitelé, kteří budou mít naši důvěru a u kterých bude možno předpokládat, že se za cty jejich činnosti nebude opakovat nic z toho, co nás vyhnalo za hranice a co jiné nahnalo do koncentračních táborů.

Svým dnešním nezájmem o politickou činnost dávají bychom možnost, aby se naši mluvčíni zde a později i doma stali lidé, u kterých by nebylo záruky, že by chtěli mimo své funkce přinést domů i potřebnou svobodu. Naopak, jelikož se jedná často o ty, kteří by po zkušenostech, které s nimi jsou z minulosti, ve svobodném státě asi těžko získali znovu důvěru, lze předpokládat, že budou mít snahu udržet své funkce i za cenu potlačení demokracie. Nedávné události ve Washingtoně jsou toho důkazem.

Tito lidé, kteří tak hrdlivě hájí systém výběru "osobností", aby se useli nikomu ze svého jednání zodpovídat, brání se jakékoliv kontrole tím, že hlásají, že pracují nadstranicky. Tvrdí, že se ze svých činů budou zodpovídat až národu doma. Zapomínají, že nesplnili stejný slib ještě z doby druhého odboje.

Tentokrát je v exilu tolik politických uprchlíků, že je záruka, že prosadí, aby na vedoucích místech odboje byli lidé, kteří bojovali proti komunistickému nebezpečí již po roce 1945 doma. V čele odboje nemohu být dnes ti, kteří včera s komunisty ještě kolabovali.

Vyskytují se hlasy znechucených, kteří po zkušenostech z minulosti tvrdí, že politika je lumpárna a že je lépe dát ruce od všeho pryč. Není vinen na stavu věcí i onen unáhlený kritik, který, místo, aby se snažil domělou lumpárnu odhalovat a odstranovat, utíká od věci zbaběle pryč? Kdyby se všichni pectiví uprchlíci zorganizovali v politických stranách, které odpovídají jejich přesvědčení, neměl by nikdo síly provídnět věci, které odporují zásadám slušnosti. Desertovat od snah po nápravě v našem veřejném životě znamená poškozovat zájmy národa a tím i sebe sama.

o-o-o

SLOVO - bulletin čsl.strany nár.s cialistické ve Francii.

Předsednictvu zodpovídá Václav Suchý, 61, rue de la Voute, Paris 12

Administration: /objednávky, předplatné a dary/ Slavoj Svoboda,

Hotel Negro, Place des Fêtes, GAGNY /S.O./

náhrada výloh za jeden výtisk FFrs 30.-, poštovné FFrs 10.-

NEZAPOMENEŤE ZASLAT PŘEDPLATNÉ !!!

Č E M U J S M E U T E K L I,
Helga Schubertová.

Čas od času si v exilu libujeme ve svém vlastním utrpení. Nežrůdka se stává, že si ze svých osobních exulantských starostí přivlastňujeme již dnes právo, mluvit v budoucnu doma do věcí více, než ti, kteří zůstali doma. Je proto dobře připomenout si na několika obzrcích, jak skutečně vypadá život těch, kteří zůstali.

V Paříži vychází komunistický časopis, financovaný československou vládou. Jmenuje se Parallele. Je to prý list nejlepších informací o životě v "lidových demokraciích". Tak to alespoň o sobě tvrdí. V jednom ze svých posledních čísel píše o pracích na kanále Dunaj-Černé moře. Aniž by pojmenoval, či blíže určil ty obětavé pracovníky, kteří "jak píše-" v rekordním čase, bez ohledu na překážky sněhu a mrazu, v práci pokračují, díky používání sovětských method konstruování během mrazu", říká docela neosobně: "bylo podniknuto--pracuje se-- dokončuje se-- je pracováno na--Co skrývá toto neosobní označení? Jsme schopni doplnit v tomto směru informace tohoto týdeníku československé komunistické vlády. Slůvko "se", to jsou nucené práce. Takové nepatrné slůvko "se" a je za ním skryto 60.000 mužů a žen, odsouzených k pěti, deseti, či patnácti letům nucených prací pro politické delikty. V Rumunsku bylo totiž podle úřední zprávy odsouzeno více než dvanáct tisíc osob k nuceným pracím i n pro úmysl utéci ze země. Jenom úmysl k pokusu o útěk dodal na stavbu kanálu Dunaj-Černé moře dvanáct tisíc "obětavých" pracovníků, u kterých, nehledě na vysokou umrtňost, nezáleží na omrzlých údech.

Při zmínce o tomto strašném kanálu se všichni dosud nepozatýkaní Rumuni třesou hrůzou vědouce, že kdykoliv je může stihnouti stejný osud, jako těch 60.000 krajanů- že mohou být posláni na nucené práce k Černému moři, práce na kanálu, který je vlastně obrovským táborem pomalé smrti.

Jiný obrázek: Úřední list "Lidové republiky Albánské "Zeri i Populi" publikoval dokument vyjimečné zajímavosti: Je to zákon, odhlasovaný tohoto roku albánským Národním shromážděním. Jeho znění:

Článek 1. Všechna vyšetřování, vztahující se k činnosti teroristických organizací a k teroristickým činům proti pracujícím, veřejným autoritám a politickým či sociálním organizacím, mají býti ukončena v době deseti dnů.

Článek 2. Obžalovací spis má být doručen obžalovanému den před procesem.

Článek 3. Proces se koná v nepřítomnosti účastněných.

Článek 4. Jakékoliv odvolání se do rozsudku a žádost o milost jsou nepřipustny.

Článek 5. Vykonání hrdelního trestu má nastat ihned po vynesení rozsudku.

Článek 6. Dekret vstupuje v platnost okamžitě.

Dekret podepsal za předsednictvo Národního shromáždění Lidové republiky Albánské Sami Bahol, sekretář a Omer Nichani, předseda.

Jestliže nám taková spravedlnost nápadně připomíná justici "Sondergerichtů" z dob nacistického soudnictví, pak rozhodně nejde o podobnost čistě náhodnou.

V Lidově-demokratické Číně sleduje jedna veřejná poprava druhou v rytmu téměř pravidelném už po několik měsíců. Veřejně vyhlášený dekret, podepsaný minulého února vlastnoručně Mao-tse-Tungem, určuje trest smrti všem, kdož před "velikým osvobozením" byli protirevolucionáři a kteří se od té doby nevykoupili významnými službami. Všichni odpůrci režimu jsou dále povinni dát se jako takoví zaregistrovat policii. V Kaifengu byli tři muži popraveni, poněvadž se ve stanovené lhůtě nepřihlásili jako "reakcionáři." Přes to však Shen Chun Yu, hlava nejvyššího dvora, vyčítá svým podřízeným jejich přílišnou mírnost. Obzvláště skupiny církevní, buddhisté i křesťané, jsou v současné době obětmi persekuce.

Neobyčejný charakter těchto poprav je dán sestavením "jury". V Pekingu například bylo dvacet pět obžalovaných souzeno 45.000 osobami, jímž předsedal starosta města. Předsedající se dotazoval davu: "Co uděláte s těmito nepřátelskými agenty, s těmito bandity a šefy tajných církevních společností?" A dav odpovídal: "Zastřelte je, pomstěte lid." V Kanase byli nepolepšitelní protirevolucionáři popraveni za přítomnosti 50.000 osob. Komentáře čínských novin k tomu dodávají: "Tato událost povznesla politické uvědomení diváků."

V komunistické společnosti může povznášet člověka tedy i poprava poraženého odpůrce.

Srovnáme-li tyto pohledy za železnou oponu s pohledem do řad a svářící se exilové společnosti, nabádá nás to nepochybně ke skrýšnosti tam, kde se mluví o zásluhách těch, kteří bojují proti komunismu.

O O O

Události v KSČ. Čas od času uveřejňovali jsme zprávy, které jsme dostávali z Československa o rozporch uvnitř KSČ. Poslední události naše informace potvrdily. Klement Gottwald soustřeďuje nadále ve svých rukách více a více moci. Jeho největší soupeř, Slánský, byl odsunut na vedlejší kolej. Evžen Erban zmizel v propadlišti. Do pozadí ustupují Dolanský a Ďuriš. Hospodářským diktátorem stal se Karel Bacílek. Ze starého železa byl vytažen "Karlínák" Nepomucký. Současně s vyhlášenými zněnaními byly a to je pozoruhodné, odsunuty procesy so slovenskými "nacionalisty" Clementsem, Husákem a Novomestským.

O událostech uvnitř KSČ promluvil prostřednictvím československé sekce francouzského rozhlasu úřadující místopředseda RSČ Václav Major.

00000

Nový "definitivní" rozchod v RSČ. Nový, tentokrát prý definitivně definitivní rozchod v řadách bývalých politiků, kteří se účastnili založení RSČ, byl prý výsledkem "snířovacích" porad dne 30. září t.r. Práce dr Ripky a jeho společníků nese tedy své ovoce. Československá emigrace musí teď dokázat, že je schopna pracovat k národnímu osvobození i bez tohoto bývalého světofila.

Zprávy o organizaci.

MAROKO. Oblastní organizace v Maroku, která patří k našim nejčerstvějším, podala nám zprávu o své činnosti a s ní nové 4.000 franků na Slovo. Přihlásil se ke spolupráci bratr Jonáš. Děkujeme.

BRASILIE. Organizace čsl. nár. socialistů v Brazílii zaslala resoluci, ve které odsoudila postup třinácti členů výboru Rady Obchodného Československa, kteří po přehlasování rozbili jednotu československého odboje. Organizace odsoudila v této resoluci též dosavadní politickou činnost di Riky, zvláště jeho prosovětskou politickou koncepci. Byla odhlasována důvěra bratru Aloisu Čížkovi, jehož protikomunistická činnost z let 1946-48 byla velmi zářivě zhodnocena. Resoluce byla rozaslána různým činitelům strany.

Také brasílská organizace avisuje nám příspěvek na "Slovo". Děkujeme, jsou to peníze dělníků, křesťanů rovnákových potan. Děkujeme i jmenovitě bratru Švobcovi, Vlad. Průckovi, Josefu a Ant. Zedníčkovi, Jiřímu Pekárkovi a všem těm, kteří i přes těžký život v tropech zůstali věrni naší národně socialistické myšlence. Bratři v Brazílii, jste informováni o vašem životě a o vašich těžkých životních podmínkách. Jsme hrdí na to, že se přes to chováte jako praví národní socialisté.

Bratři z Brazílie požádali nás, abychom touto cestou poděkovali panu Vaňátkovi, obchodníku z Rio de Janeiro za jeho dobré srdce a péči o československé demokratické uprchlíky. Pan Vaňátko je v Brazílii již čtyřicet let a přes to jeho srdce nepřestalo nikdy bít česky. Tež této Vaňátko, naši kluci Vam děkují!

ŠVÝCARSKO. Oztál se nám bratr Vyhňák, bývalý funkcionář mládeže a studentstva. Děkujeme mu a jsme rádi, že v něm nacházíme svého spolupracovníka.

NORSKO. Norský důvěrník podal nám zprávu o přípravách k založení organizace v Norsku. Podařilo se mu též navázat s bratry ve Švédsku.

AUSTRALIE. Bratři z Austrálie nám sdělují, že se rozhodli demonstrovat souhlas s postupem pařížských národních socialistů založením vlastní organizace.

KANADA. Kanadská organizace čeká toužebně na příjezd bratra Otruby. Slibuje, že potom rozvine rozsáhlejší organizační činnost.

ANGLIE. Naši bratři v Anglii dožadují se návštěvy bratra poslance Čížka. Tež oni jsou názoru, že je nutno vybudovat národně-socialistickou organizaci ze všech, kteří zůstali věrni myšlence demokracie a vzájemné spolupráce všech lidí dobré vůle.

LENS. Také ve Francii přirostly nám organizace. Bratr Miroslav Holer, předseda našich "horníků" Berlín u Lensu navštívil Paříž a účastnil se schůze oblastního představenstva. Vyřídil nám pozdrav těžce pracujících bratří ze severofrancouzských dolů a přislíbil jejich podporu. Bratr Holer proslul při této příležitosti do českého vysílání francouzského rozhlasu o životě českých a slovenských horníků ve Francii.

SOCHAUX. Bratrská organizace v Sochaux nám oznamuje, že pošle své zástupce na oslavu 26. října.

BRUSEL. Kolporter Slova v Bruselu poslal objednávku na zvýšený počet výtisku. Odsuzuje umídlivé psaní "Času", který se stal tribunou prchalo-
vského gen. taj. Bartla k útokům proti Čížkovi.

K R Á T K É Z P R Á V Y.

Dr TIBOR ŠABO byl plenární schůzí oblastního sboru Rady zvolen jednomyšlně předsedajícím. Volbě předcházela politická dohoda.

VÁCLAV MAJER, úřadující místopředseda RSČ navštívil před svým návratem do USA dvakrát Paříž. Vedl zde jednání s členy RSČ a se stoupenci své strany. Jednání byla úspěšná.

SAMUEL BELUŠ, úřadující místopředseda Rady v Londýně, účastnil se v Paříži zasedání exekutivy Evropského hnutí. Dr Beluš zastupoval dr Osuského. U příležitosti jeho návštěvy byla diskutována otázka vzájemného poměru obou sborů a společného postupu při stanovování poměru mezi ústředím ve Washingtoně a mezi oblastními sbory.

ING. JAN BERVIDA, místopředseda oblastní organizace nár. soc. v Francii navštívil Anglii.

VÁCLAV SUCHÝ, jednatel obl. sboru navštívil Mnichovo. Měl příležitost shlednout zblízka práci ve vysílači Svobodné Evropy.

ING KORNEL FILO, člen předsednictva RSČ ve Francii za stranu slovenských demokratů, přesídlil z Nicy do Paříže.

JULIUS FIRT přijede v nejbližších dnech do Evropy v zastoupení Ferdinanda Peroutky. Firt pobude několik měsíců v Mnichově, kde krouží reorganizace čsl. sekce RFE má dát i základ k vydávání nového časopisu, financovaného FE.

EDUARD FUSEK, bývalý poslanec strany lidové a jeden ze zakladatelů ŽOS v exilu, navštívil Paříž, kde vedl jednání o sjednocení strany za cenu svého vystoupení z Nár. Výboru. Jednání nevedla k cíli.

RUDOLF KOPECKÝ, redaktor Národa a vydavatel nár. den. korespondence, šíří nepravdivé zprávy ve své korespondenci o vstupu poslance Čížka do nár. Výboru a o tzv. dohodě uvnitř nár. soc.

Dr STEFAN OSUSKÝ, jedna z nejvýraznějších postav našeho odboje přijede ještě tohoto roku do Francie. Dr Osuský pobude v Evropě několik měsíců.

ALOIS ČÍŽEK, předseda nár. soc. ve Francii, přijede v nejbližší době do Anglie.

FRANTIŠEK KLÁTIL, kdysi bouřlivák nár. soc. vydal nové číslo Času. I podle slov největších odpůrců "Čížkovců" máto toto číslo mnohem dále k Času Masarykovu, než Čížek k Ripkovi. Tvrdí se, že Klátíl má ke vtipnosti dál, než prase k volbám.

ČAS uveřejnil úvodník, který asi v rámci starých tradic Modráčkovských a Pulpánovských hlásá nový program Klátílových chleba-a-whiskydárů. Čas hlásá křesťansko-sociální konjunkturismus.

BERTL JIŘÍ, bývalý Prchalův gen. taj. posílá v posledním čísle Času poslance Čížka do Československa, jako pomocníka komunistů. Domnívá se, že větší pomocníky komunismu byli ti z podnikatelů, kteří svými plantážnickými methodami vrhli dělnictvo do náruči komunistické demagogie. Slušní podnikatelé, kterých u nás byla většina, měli by sami dbát, aby se podnikatelští plantážníci nedrali za jejich mluvčí.

Na četné dotazy uveřejňujeme znovu adresu bratra Čížka:

ALOIS ČÍŽEK, Hotel Negro, Place des Fêtes, Gagny, S.O, France.